

[_ DEÁK ZSIGMOND -](#) _ 2023.03.31.

Szoboszlairól őszintén – Deák

Zsigmond publicisztikája

Nem szeretnék más tollával ékeskedni, ékeskedem hát a magaméval, mert manapság, amikor bármelyik névtelenség mögé bújó kommentelő firkásznak titulálhatja az újságíró, ha szimplán nem tetszik neki, amit olvasott tőle, esetleg nem értette meg a lényeget, vagy épp alulinformált az adott témában, minden dicséret duplán számít. Szóval annak idején, 2020 novemberében Apai örömkök címmel írtam egy a témájából adódóan szerintem inkább érzelmes, mint okos jegyzetet arról, mit érezhetett Szoboszlai Dominik édesapja, Szoboszlai Zsolt, amikor fia az Izland elleni pótselejtezőn kilőtte a magyar labdarúgó-válogatottat az Európa-bajnokságra. Méltattam az edző-apukát, megemlítettem saját hasonló korú fiúgyermekemet, idéztem Komár László lírai számát („Az életem te vagy, fiam, gond, büszkeség, könny és remény...”), az ifjú titánról pedig így fogalmaztam: „Hogy addig a »gyerek« nem brillírozott? Hogy többet hibázott, mint szokott? Hogy nem élt az adódó lehetőségeivel?

Kit érdekel? Ekkor, az utolsó pillanatban megcselekedte, amit megkövetelt a haza, s amire csak ő képes, az egyetemes magyar labdarúgás klasszisainak egyike.” Majd így zártam a cikket: „Nos, felnőtt a fiú. Talán a legnagyobbak közé.” Néhány nap múlva aztán boldogan konstatáltam azt az olvasói levelet, amelynek szerzője keresetlen szavakkal megköszönte az írást, mondván, ilyen jót régen olvasott. Nem vagyok álszerény, mégis kétlem, hogy ezzel a cikkel lovagolok fel a Parnasszusra, s a szívemet melengető pozitív véleményben szerintem legalább akkora része volt a szereplőknek, Szoboszlainak és Komárnak, mint nekem – ettől még egyik kedvenc mondatommal tudtam le magamban a történeteket a felhorgadó büszkeségen túl: én az elvtelen dicséretet is emelt fővel viselem, hát még az igazit...

Természetesen korábban sem volt ismeretlen előttem a magyar futball nagy tehetsége, amikor például 2020 nyarán maradt Salzburgban, s (még) nem igazolt nagyobb klubba, erősebb bajnokságba, ekként foglaltam össze gondolataimat róla: „Szoboszlai Dominikban megvan az a bizonyos X-faktor, ami kevesekben. Mondjuk ki nyíltan, a magyar foci legutóbb Dzsudzsák Balázst, előtte pedig Détári Lajost termelte ki nagyjából ezen a szinten. (...) Semmiről sincs lemaradva. Egyelőre nem hibázott.” 2020 októberében, amikor betöltötte a húszat, Övé lehet a világ címmel írtam róla jegyzetet, s őszintén büszke vagyok rá, hogy megjósoltam a jövőt: „Szoboszlai Dominik olyan lap a magyar kártyában, amilyen az izlandi pakliban kevés akad: eldöntheti az Európa-bajnoki szereplés sorsát.” S el is döntötte a novemberi diadalmas Eb-pótselejtezőt, még salzburgi focistaként, majd 2021 januárjában megtörtént az a bizonyos sokak által (el)várt átigazolás egy elitbajnokságba, a német Bundesliga-ba, az RB Leipzigbe. Ezt sem hagytam szó nélkül (Soboszlai, a jégvirág, 2021. 01. 09.): „Azért is bízom erősen Szoboszlai befutásában, mert azonos karakterjegyeket vélek felfedezni közte és Dárdai Pál között. (...) Lipcsei bemutatkozó sajtótájékoztatóján németül adott magyarleckét a résztvevőknek a vezetékneve helyes kiejtéséről: „Sz-szel, Salzburgban két évig tartott, mire megtanulták, tehát

jobb már az elején tisztázni ezt.” Viszonylag nyilvánvaló, hogy ez nem nagyképűség, hanem egészséges talpraesettség, felnőtt magabizás, s igen távol áll egy új közegbe, magasabb szintre kerülő »nyeretlen kétéves« megilletődöttségétől.” Átigazolásában láttam labdarúgásunk jelenkori felemelkedésének egyik bizonyítékát: „Szoboszlai Dominik magyar szinten csúcsösszegért, 20 millió euróért szerződött Salzburgból Lipcsébe, s még mielőtt valaki hamis adatokkal házalna, 16 éves koráig a hazai utánpótlásrendszerben nevelkedett.”

Talpraesettség, magabizás ide vagy oda, rosszul kezdődött a lipcsei időszaka, hiszen makacs sérüléssel érkezett, s ez a klub mellett válogatott karrierjére is rányomta a bélyegét, lemaradt az emlékezetesen hősies helytállást hozó, részben hazai rendezésű, hatalmas közönségsikert hozó, 2021-ben megtartott Európa-bajnokságról. Az RB Leipziggel aztán belelendült, 2022 áprilisában ezt írhattam róla: „Robog a lipcsei szekér, végre Szoboszlaival a bakon, aki fiatal kora ellenére érett gondolkodásra vallóan nyilatkozott a Nemzeti Sportnak többek között a tréner és játékosai kapcsolatáról: »Ha csak az egyik fél hitt volna a közös munkában, most nem tartanánk itt.«” A Német Kupa megnyerése és a bajnoki negyedik hely után, májusban pedig ezt: „Amikor Salzburgból Lipcsébe igazolt, az említett negatív hullámosok már kölcsönben látták alsóbb osztályban, ehhez képest, noha szereplését ő maga sem érezte tökéletesnek, megvetette a lábát az egyik legjobb német gárdában.”

Majd már az idén februárban, amikor a nemzeti csapatnál Szalai Ádám visszavonulása után nagy megtiszteltetés érte, így méltattam: „A válogatott csapatkapitányi karszalagját megkapó, még mindig csak huszonkét éves Szobi fiatal kora ellenére egyre érettebben játszik és nyilatkozik, s legalább annyira megédesíti a magyar drukkerok mindennapjait, mint annak idején a Szobi szörpök: málna, jaffa, erdei vegyes...” Azt hiszem, ebből is látszik, hogy a futballrajongók többségével együtt különös figyelemmel kísértem Szoboszlai Dominik pályafutását, annak hegyeit és völgyeit, a fiatalember szakmai és emberi fejlődését. Ideális esetben a kettő együtt jár, különben a korán jött hírnév és pénz erősen roncsolhatja a személyiséget, s akadályozhatja a tehetséghez méltó kibontakozást.

Jómagam nem tapasztaltam ilyesmit nála, egészen a múlt csütörtöki, észtek elleni évnyitóig, amelyen kő-papír-olló játékkal adta át a (később kihagyott) büntető jogát Sallai Rolandnak. Ez nem játszótér című írásomban így próbáltam összefoglalni álláspontomat: „A két fiatalember nem a kinyúlt nyakú pólóját viselte a játszótéren, hanem a magyar labdarúgó-válogatott meggypiros mezét a Puskás Arénában. Ráadásul negyvenezer helyszíni és több százezer tévé néző előtt, őket azért tiszteljük meg azzal, hogy felkészülési meccs ide vagy oda, mellőzzük a bohóckodást. (...) Volt és lesz is a labdarúgás történetében, amikor szakmai, lelki, bármilyen más ok miatt változtatni kell ezen (mármint a tizenegyes elvégzőjének személyén – a szerk.) az összecsapás menetének függvényében, akkor ott a csapatkapitány, döntse el ő. Ha pedig egyikük az, ne bízsa a sorsra, vállalja a felelősséget, azért viseli a megkülönböztető karszalagot. Lehet, 22 évesen ezt még nehéz átgondolni mélyebb aspektusaiban.”

Túlélem, ha valakinek más a véleménye, mint nekem, de ezúttal 2020 novemberéhez hasonlóan immár két megtisztelő olvasói e-mail landolt a postafiókomban. „Tökéletesen egyetértek önnel, minden sora igaz és valós”, valamint „A széljegyzetében leírtak minden sorával egyetértek, karakteresen, egyértelműen, érthetően fogalmazta meg, efféle feltűnést kereső »bohóckodásnak« nincs helye, a miértet is pontosan vázolta”.

A hízó májamon túl sokkal fontosabb volt, hogy Szoboszlai Dominik is tisztában legyen azzal, hibázott, s ne csak szavakkal, tettekkel is bizonyítsa ezt. Mit mondjak, bizonyította. Toronymagasan a mezőny legjobbjaként brillírozott a bolgárok elleni Európa-bajnoki selejtezőn, több cselt mutatott be, mint az ellenfél keretének tagjai összesen, övé lett a játéknap legszebb jelenete az UEFA összeállításában, lőtt egy bődületes szabadrúgásgólt, s nem közvetlenül ennek az egyetlen meccsnek köszönhetően, de az értéke húszról negyvenmillió euróra nőtt. Bár a gólja után Sallaival megint bemutattak egy kő-papír-ollós kis performanszt, ez tényleg ifjak csínytevésének számított, mintsem meggondolatlan tiszteletlenségnek. Szoboszlai, a különbség – Szoboszlai, a mérleg nyelve: így szóltak a szalagcímek, leegyszerűsítve, mégis megragadva a történetek lényegét. A magam részéről ígérhetem, hogy örömmel méltatom még évekig a magyar futball jelenlegi koronagyémántját, a magam eszközeivel megvédem őt a nemtelen kritikáktól, a rosszindulattól, de őszintén jelzem azt is, ha valamit helytelennek tartok.

Végzem a dolgomat, ahogy ő is.

[A Nemzeti Sport munkatársainak további véleménycikkeit itt olvashatja!](#)